

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobců: a) M.A.Y., ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, b) M.Y., ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, c) F.Y., ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, všichni zastoupeni Mgr. Tomaszem Heckem, advokátem se sídlem Holandská 1, Brno, proti žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17.05.2016, č.j. KRPP-78313-15/ČJ-2016-030022, č.j. KRPP-78312-14/ČJ-2016-030022, č.j. KRPP-78314-14/ČJ-2016-030022,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobci se podanou žalobou domáhají zrušení shora uvedených rozhodnutí žalované. Rozhodnutím ze dne 17.5.2016, č.j. KRPP-78312-14/ČJ-2016-030022 bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně b) podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem předání do Maďarské republiky. Rozhodnutím ze dne 17.5.2016, KRPP-78313-15/ČJ-2016-030022 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce a) podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání do Maďarské republiky. Rozhodnutím ze dne 17.5.2016, č.j. KRPP-78314-14/ČJ-2016-030022 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce a) podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání do Maďarské republiky. Doba zajištění podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena na 45 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

V podané žalobě se žalobci domnívali, že vydáním napadených rozhodnutí byli zkráceni na svých právech. Podle žalobců žalovaná porušila čl. 28 odst. 2 a 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“) samostatně a ve spojení s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a ve spojení s § 50 odst. 3 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalovaný správní orgán se vydáním napadených rozhodnutí dopustil protiprávního jednání ve dvou směrech. Za prvé žalovaná nedostatečně a nesprávně posoudila otázku, zda předpoklad pro předání žalobců do Maďarska je reálný a za druhé nesprávně stanovila dobu zajištění na 45 dnů.

Žalobci konstatovali, že v souladu s čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení mohou členské státy zajistit osobu „*za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku*“. Dublinské nařízení tak výslovně spojuje možnost zajištění cizince s účelem, k jehož realizaci má zajištění sloužit, tj. s předáním cizince do jiného členského státu Evropské unie. Není-li proto předání z jakýchkoliv právních či faktických důvodů možné, zajištění musí být ukončeno a dotyčné osoby propuštěny. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela správně upozornila, že otázka možnosti zajištění je úzce spjata s lhůtami, ve kterých musí k předání cizince dojít. To však není jediná podmínka omezující možnost předání, a tedy i zajištění cizince. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení je předání vyloučeno také tehdy, existují-li „*závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení*“. V případě Maďarska, do kterého má být předání žalobců realizováno, takovéto důvody jednoznačně existují.

Žalobci v této souvislosti poukazovali na to, že přicestovali na území Maďarska ze Srbska a Řecka, přičemž oba státy jsou Maďarskem považovány za bezpečnou zemi. Hrozí tedy, že žalobci budou z území Maďarska deportováni bez toho, aby jejich žádost byla meritorně přezkoumána. S účinností od 1.8.2015 vydala vláda Maďarské republiky nařízení č. 191/2015 (VII.21), kterým se stanoví seznam bezpečných zemí původu a bezpečných třetích zemí. Podle čl. 2 tohoto nařízení se za třetí bezpečnou zemi považují kromě Turecka všechny země usilující o vstup do Evropské unie mající postavení kandidátských zemí. Těmi jsou v současné době Albánie, Makedonie a právě Srbsko. Podle čl. 38 odst. 1 procedurální směrnice lze za třetí bezpečnou zemi považovat pouze stát, ve kterém, mimo jiné, je dodržována zásada nenavrácení v souladu s Ženevskou úmluvou, existuje možnost požádat o přiznání postavení uprchlíka a v případě uznání za uprchlíka obdržet ochranu v souladu s Ženevskou úmluvou. Uvedené požadavky však Srbsko nesplňuje. V srpnu 2012 vydalo UNHCR zprávu o žadatelích o azyl a o osobách požívajících mezinárodní ochranu v Srbsku. V závěru zprávy (odst. 79 a 81) dochází UNHCR k závěru, že identifikované nedostatky „*společně se skutečností, že od dubna 2008 (do srpna 2012) nebyl žádné osobě přiznán status uprchlíka, silně naznačují, že azylový systém jako celek není náležitě uzpůsobený pro uznávání osob potřebujících mezinárodní ochranu. (...) Dokud takový systém nebude v Srbsku zaveden (...), UNHCR doporučuje, aby Srbsko nebylo považováno za třetí bezpečnou zemi azylu a státy se proto zdržely deportací žadatelů o azyl na tomto základě.*“ Tato pozice UNHCR doposud nebyla revidována a zůstává v platnosti. Ostatně je nutné podle žalobců

připomenout, že za třetí bezpečnou zemi nepovažuje Srbsko ani samotná Česká republika a nečiní tak ani žádný jiný členský stát Evropské unie. Ke stejnému závěru, zahrnující navíc i Řecko, dospělo UNHCR i ve své nedávné hodnotící zprávě z května 2016 „*Hungary as a Country of Asylum*“. V závěrečných doporučeních UNHCR v tomto směru uvedlo (odst. 76 a 78): „*Další podstatná překážka pro přístup k azylovému řízení v Maďarsku byla založena nařízením, které zavádí národní seznam třetích bezpečných zemí zahrnující mimo jiné Řecko, bývalou Jugoslávskou republiku Makedonii a Srbsko. UNHCR v minulosti opakovaně nabádalo státy, aby do těchto zemí žadatele o azyl nevracely, neboť se domnívá, že dané státy neplní své povinnosti týkající se poskytování ochrany uprchlíkům a nemohou proto být považovány za bezpečné. (...) UNHCR je dále znepokojeno počtem osob zbavených osobní svobody během čekání na deportaci do Srbska. Jelikož Srbsko uplatňuje omezení, pokud jde o množství osob, které přijímá zpět na své území, situace zajištěných cizinců je nejasná. Zajištění těchto osob bez jakýchkoliv lhůt a bez efektivního přístupu k prostředkům, kterými by mohli legalitu svého zajištění zpochybnit, může být neslučitelná s evropskými a mezinárodními standardy upravujícími zbavení svobody.*“ S ohledem na shora uvedné žalobci konstatovali, že v daném případě je nutné žalovanému správnímu orgánu nutné zejména vytknout, že se otázkou systémových nedostatků v řízení o mezinárodní ochraně v Maďarsku vůbec nezabýval. Žalovaná se tak v napadených rozhodnutích ani nezabývala otázkou, jakým způsobem žalobci na území Maďarska vstoupili a jaký bude z tohoto hlediska jejich další osud v případě, že budou do Maďarska vráceni. Jak přitom vyplývá z § 51 odst. 2 písm. e) maďarského zákona LXXX z roku 2007, o azylu, v platném znění, přichází-li cizinec z třetí bezpečné země, je jeho žádost o mezinárodní ochranu považována za nepřípustnou. K meritornímu přezkumu žádosti tedy v těchto případech nedochází.

K uvedenému považovali žalobci za nutné doplnit, že je-li žádost označena za nepřípustnou, neexistuje proti takovému rozhodnutí prostředek nápravy, který by bylo možné považovat za účinný. Významnou skutečností v tomto směru je, zejména, že je-li žádost o mezinárodní ochranu Úřadem odmítnuta jako nepřípustná, cizinec disponuje lhůtou pouhých 3 dnů pro podání žaloby k příslušnému soudu (viz zpráva organizace Hungarian Helsinki Committee, příloha č. 5). Již to samotné lze považovat za důvod, proč je nutné považovat soudní prostředek nápravy a priori za neúčinný. V tomto ohledu nelze než odkázat na judikaturu českého Ústavního soudu, který jako protiústavní a neslučitelnou s Evropskou úmluvou shledal lhůtu mnohem delší, konkrétně 7 dnů, ve které mohl žadatel o mezinárodní ochranu podat žalobu proti rozhodnutí, jímž se jeho žádost zamítá jako zjevně nedůvodná. Podle Ústavního soudu „posuzované ustanovení zákona o azylu tím, že omezuje právo žadatele domáhat se u soudu ochrany svých práv stanovením nepřiměřeně krátké lhůty pro podání žaloby, ve své podstatě činí proklamovanou soudní ochranu pouze iluzorní [obdobně nálezný sp. zn. Pl. ÚS 12/07 ze dne 20. 5. 2008 (N 90/49 SbNU 247; 355/2008 Sb.)]. Je proto v rozporu s článkem 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (...) a dále s čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod garantujícím právo na účinný prostředek nápravy před národním orgánem pro každého, kdo byl v právu přiznaném Úmluvou dotčen (nálezný ze dne 1.12.2009, Pl.ÚS 17/09, č. 9/2010 Sb., § 49). Obdobně též Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) v případě *M. v. Francie* (č. 9152/09, rozsudek z 2.2.2012) označil za neslučitelnou s čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy lhůtu 2 dnů, kterou cizinec disponoval pro podání žaloby proti rozhodnutí o vyhoštění. Fakt, že podání žaloby proti rozhodnutí, jímž je žádost označena za nepřípustnou z důvodu třetí bezpečné země, má

v Maďarsku ze zákona odkladný účinek, na výše uvedeném hodnocení nic nemění. Jak totiž opět konstatoval český Ústavní soud, a toto hodnocení lze vztáhnout i k systému maďarského soudnictví, „(n)elze přijmout argument, že kratší žalobní lhůtu vyvažuje poskytnutí odkladného účinku žalobě. Správní soudnictví je koncipováno tak, že stěžejní význam má právě počáteční fáze řízení, kdy musí žalobce nejen vymezit rozsah, ale musí do ní též soustředit alespoň základní nasměrování argumentace samotné. Žadatelé, který (v důsledku nepřiměřeně krátké lhůty) řádně nezažaloval, dobrodiní odkladného účinku nijak neprospěje.“ (tamtéž, § 42) V tomto bodě tedy můžeme uzavřít, že s ohledem na skutečnost, že žalobci přicestovali na území Maďarské republiky ze Srbska, reálně hrozí, že jejich žádost bude odmítnuta jako nepřipustná s odkazem na argument třetí bezpečné země. Uvedené rozhodnutí přitom nelze napadnout žádným prostředkem nápravy, který by bylo možné považovat za účinný. V případě přemístění do Maďarska proto žalobcům hrozí, že jejich žádost nebude maďarskými orgány meritorně přezkoumána a budou navraceni zpět do Srbska. Jak již ale bylo uvedeno výše ani v Srbsku nemají žalobci přístup k účinné azylové proceduře. V důsledku toho vzniklá nebezpečí, že ze Srbska budou dále deportováni do jiné země či již přímo do země původu, a to aniž by jejich obava z pronásledování, resp. z nelidského či ponižujícího zacházení, byla kýmkoliv věcně přezkoumána. I v případě, že by maďarský Úřad žádosti žalobců o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumal a tyto žádosti zamítl, žalobci nedisponují v Maďarsku prostředkem nápravy, který by bylo možné považovat za účinný ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy.

Dále žalobci uvedli, že ze zprávy organizace Hungarian Helsinki Committee vyplývá další důležitý závěr. Je-li žádost o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumána a není-li shledána jako důvodná, může se cizinec obrátit se žádostí o přezkum takového rozhodnutí na soud. V takovém případě však platí, že podání žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti nemá ze zákona odkladný účinek. Tím se však žaloba jako prostředek nápravy bez dalšího stává neúčinnou ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy. Jak totiž v minulosti konstatoval ESLP, v případech, kdy hrozí cizinci navrácení do země, ve které existuje nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení (viz předchozí bod), „článek 13 vyžaduje, aby dotčená osoba měla přístup k oprávněnému prostředku, jenž má ze zákona odkladný účinek (*de plein droit suspensif/with automatic suspensive effect*)“ (ESLP, *Gebremedhin v. Francie*, č. 25389/05, rozsudek z 26.4.2007, §66). Tento požadavek však v případě Maďarska zjevně splněn není. Na uvedeném hodnocení nic nemění ani fakt, že cizinec může soud o přiznání odkladného účinku požádat. Jak totiž uvedl ESLP, odkladný účinek musí mít žaloba automaticky (*de plein droit*), tj. nezávisle na úvaze soudu, zda odkladný účinek žalobě přizná. Za druhé, je-li žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta, disponuje cizinec pro podání žaloby lhůtou 8 dnů (viz opět zpráva organizace Hungarian Helsinki Committee, s. 4). Tato lhůta se tak velmi přibližuje lhůtě sedmi dnů, o které - jak již bylo v podrobnostech uvedeno výše - Ústavní soud ČR prohlásil, že je neslučitelná s čl. 13 Evropské úmluvy. Obě tyto výtky je pak nutné a *fortiori* vztáhnout na situaci, kdy by žádosti žalobců o mezinárodní ochranu byly maďarským Úřadem odmítnuty ve zrychleném řízení. Také za této situace totiž žaloba nemá automaticky odkladný účinek, až na jedinou výjimku, a lhůta pro podání žaloby je v těchto případech pouze 3 dny (viz opět zpráva organizace Hungarian Helsinki Committee, s. 4). 4t Můžeme tedy shrnout, že i kdyby maďarské orgány žádosti žalobců o mezinárodní ochranu neodmítly z důvodu aplikace konceptu třetí bezpečné země, posoudily ji meritorně a následně zamítl, maďarský azylový systém nenabízí žalobcům žádný prostředek nápravy, který by

bylo možné považovat za účinný ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy. Uvedené *a fortiori* platí, pokud by jejich žádosti byly odmítnuty ve zrychleném řízení.

V případě návratu žalobců a jejich dětí do Maďarska hrozí, že v důsledku přeplněných přijímacích a pobytových středisek pro uprchlíky se ocitnou bez adekvátní materiální pomoci a v důsledku toho v situaci extrémní chudoby neslučitelné s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobci za účelem vymezení právního základu tohoto bodu odkazovali úvodem k rozsudku ESLP ve věci *M.S.S. v. Belgie a Řecko*, č. 30696/09, rozsudek velkého senátu z 21.1.2011. V daném případě se ESLP zabýval otázkou, zda okolnost, že žadatel o azyl byl v Řecku ponechán bez ubytování a jakékoliv materiální a finanční podpory, může způsobit porušení zákazu ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy (§252). Dospěl k závěru, že k porušení čl. 3 taková situace nejenže může vést, ale že v případě stěžovatele byl čl. 3 i reálně porušen (§ 263). Žalobci v této souvislosti konstatovali, že s ohledem na množství osob žádajících aktuálně o mezinárodní ochranu v Maďarsku lze závěry ESLP vztáhnout i na jejich případ. Žalobci v této souvislosti opět odkazovali ke zprávě organizace Hungarian Helsinki Committee v níž je upozorňováno nejen na skutečnost, že stávající střediska pro uprchlíky jsou přeplněna, někdy až na trojnásobek původní kapacity, ale také na zásadní fakt, že v důsledku nedávné novely § 48 maďarského azylového zákona již Úřad nemá povinnost zajistit žadateli o mezinárodní ochranu ubytování v některém ze stávajících středisek pro uprchlíky. Ustanovení § 48 odst. 1 pouze stanoví Úřadu povinnost „určit místo pobytu“ žadatele. Z povinnosti Úřadu určit místo pobytu však nevyplývá povinnost kohokoliv žadatele o mezinárodní ochranu ubytovat. Jak přitom upozorňuje Hungarian Helsinki Committee, takováto situace - kromě toho že je v rozporu s evropskou přijímací směrnicí - zvyšuje riziko bezdomovectví mezi žadateli. Žalobcům a jejich dětem tím reálně hrozí, že se obdobně jako stěžovatel v případě *M.S.S. v. Belgie a Řecko* ocitnou „na ulici“, bez jakékoliv finanční či materiální podpory, v přímém rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy. Závěry organizace Hungarian Helsinki Committee částečně podporuje i zmíněná zpráva UNHCR „*Hungary as a Country of Asylum*“ z května 2016 (příloha č. 3). Podle UNHCR došlo v Maďarsku „v důsledku zavření střediska v Debrecínu, do té doby největšího otevřeného přijímacího střediska pro uprchlíky, ke snížení kapacity stálých otevřených středisek pro uprchlíky, a to v době, kdy potřeba těchto středisek podstatně narostla“. Na základě výše uvedených skutečností lze proto uzavřít, že v případě Maďarska došlo k naplnění obou předpokladů uvedených v čl. 3 odst. 2 druhá věta Dublinského nařízení. V zemi dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

Ke stejnému závěru ostatně v minulosti dospěl i Krajský soud v Praze, rozsudky č.j. 49 Az 109/2015-74 a 49 Az 110/2015-79, oba ze dne 14.1.2016, kde soud mj. uvedl: „*Ačkoliv soudu nepřísluší presumovat rozhodnutí maďarských úřadů, hrozí v případě předání žalobce do Maďarské republiky jeho předání do Srbska, jako bezpečné země původu podle nařízení maďarské vlády, aniž by byla jeho žádost meritorně posouzena. Podle zprávy UNHCR ze srpna roku 2012, kterou žalobce přiložil k žalobě, má azylový systém v Srbsku mnoho nedostatků a dokud tyto nedostatky nebudou odstraněny, nemá být Srbsko považováno za bezpečnou zemi z hlediska mezinárodní ochrany. Toto stanovisko UNHCR nebylo doposud revidováno. Nadto dle zpráv Human Rights Watch, dostupných na webových stránkách*

<https://www.hrw.org/news/2015/07/24/human-rights-watch-submission-bosniaand-herzegovina-serbia-and-kosovo-european>, dochází v Srbsku k porušování práv žadatelů o azyl, které dle soudu dosahují intenzity nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu 61. 4 Listiny základních práv Evropské unie.“ Maďarsko z tohoto důvodu není možné považovat za stát, který by v souladu s Dublinským nařízením byl odpovědný za posouzení azylové žádosti podané žalobci. Vzhledem k tomu, že ani žádný jiný stát nelze na základě kritérií uvedených v kapitole III nařízení činit za posouzení žádosti odpovědný, a tato skutečnost je mezi žalobci a žalovanou nesporná, nezbyvá než postupovat podle čl. 3 odst. 2 třetí věta Dublinského nařízení. To znamená, že členským státem příslušným pro posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu se stává Česká republika. Tím však zajištění na základě čl. 28 Dublinského nařízení ztrácí smysl a musí být ukončeno, resp. nikdy k němu nemělo dojít. Skutečnost, že žalovaná dostatečně výše uvedenou nemožnost předání žalobců do Maďarska řádně neposoudila a nezjistila v tomto ohledu dostatečně skutkový stav a své rozhodnutí ani dostatečně neodůvodnila, zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Zároveň proto, že žalobce předpokládal možnost předání žalobců do Maďarska, navzdory nutnosti aplikace čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v daném případě, je rozhodnutí žalované nezákonné, když účel zajištění nemůže být naplněn.

Dále žalobci namítali, že délka zajištění žalobců byla napadenými rozhodnutími stanovena na 45 dnů, kdy takto stanovená délka zajištění je ovšem neslučitelná s požadavky, které ve svém rozsudku ze dne č.j. 7 Azs 11/2015 - 32, uvedl Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“). V uvedeném rozsudku dospěl NSS k následujícímu závěru „Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. (...) Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). (...) O zajištění žalobkyně bylo rozhodnuto ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o přijetí žalobkyně zpět do Maďarské republiky. V této fázi však stěžovatelka mohla stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 nařízení Dublin III nejvýše na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochrany. Tuto lhůtu zjevně překročila a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností.“

Žalobci žádali, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že žalobci byli zajištěni dne 17. května 2016 za účelem jeho předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná byla přesvědčena o zákonnosti svého

postupu při zajištění žalobců, neboť dosažení cíle zajištění, tedy předání žalobců podle Dublinského nařízení, je reálné. V odůvodnění zajištění se žalovaná zabývala na straně 5 zajištěním v odstavci „realizovatelnost předání účastníka, doba zajištění“ otázkou realizovatelnosti předání žalobců do Maďarské republiky. Žalovaná dále uvedla, že není důvod se domnívat na základě statistických údajů, že předání žalobců je nereálné, jelikož je nutné posuzovat každý případ zvlášť a statistika není zákonným obligatorním podkladem pro rozhodování o zajištění. Zároveň žalovaná dne 18. května 2016 zaslala podnět k zahájení řízení podle Dublinského nařízení vedený ve spisu pod pořadovým číslem 21. Dne 23. května 2016 bylo žalované doručeno oznámení o zahájení řízení podle Dublinského nařízení Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky č. j. OAM-777/DS-PR-2016, ve spise pod pořadovým číslem 24, kde byl oznámen postup podle Dublinského nařízení a zaslána žádost o přijetí žalobců do Maďarska. Dne 9. června 2016 obdržela žalovaná Oznámení o průběhu řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 vydané Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky č. j. OAM-777/DS-PR-2016, ve spise pod pořadovým číslem 25, ve kterém konstatuje, že dne 6. 6. 2016 uplynula lhůta pro odpověď Maďarska a v souladu s čl. 25 odst. 2 nařízení 604/2013 EU se má za to, že žádosti bylo vyhověno. Česká republika má v souladu s uvedeným nařízením 6 týdnů od marného uplynutí lhůty, na realizaci předání jmenovaného do odpovědného členského státu. Žalobcům bude v nejbližších dnech doručeno rozhodnutí o jejich předání do odpovědného členského státu dle Nařízení EU č. 604/2013. Žalobci poté budou mít 15 dní na podání žaloby proti danému rozhodnutí. Po uplynutí této doby bude teprve možné realizovat předání žalobců do Maďarska. Současně Ministerstvo vnitra požádalo o prodloužení lhůty zajištění žalobců dle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podle výše uvedených skutečností tj. do 18. 7. 2016. Přemístění žalobců dle ustanovení článku 28 odst. 2 Dublinského nařízení do Maďarské republiky je realizovatelné. Pokud by se podařilo realizovat přemístění žalobců před uplynutím stanovené lhůty, bude ukončeno zajištění žalobců, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Stanovení lhůt zajištění vychází ze zkušeností získaných v obdobných řízeních, a pokud pomine důvod zajištění, je zajištění okamžikem pominutí důvodů zajištění ukončeno i před uplynutím lhůty zajištění. S žalobci bylo zároveň vedeno správní řízení ve věci povinnosti opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „Rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.“ Žalovaná byla dále přesvědčena, že důvody zajištění stále trvají a přijetí mírnějších opatření by nebylo v souladu se stavem řízení o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobci nemají na území České republiky žádnou adresu, na které by se mohli zdržovat, nemají ani dostatek finančních prostředků na složení zálohy a hlavně v protokolu uvedli, že cílem jejich cesty je Německo, z čehož vyplývá nebezpečí, že by žalobci mařili a ztěžovali realizaci předání do Maďarské republiky podle Dublinského nařízení.

Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam ze dne 16. 5. 2016, č. j. KRPP-78443-2/ČJ-2016-031011, kde je uvedeno, že téhož dne v 7:32 hod. bylo telefonickou cestou přes IOS Plzeň

oznámeno, že na dálničním hraničním přechodu Rozvadov (dále jen „DHP Rozvadov“) se ukrývá několik migrantů. Na místo byla vyslána hlídka OOP Bor T-111. Na DHP Rozvadov v prostoru posledního výjezdu zpět na dálnici D5 ve směru do SRN byla spatřena skupina 25 nelegálních migrantů z Afghánistánu, kdy skupina 10 nelegálních migrantů včetně dětí byla ukryta v travnatém příkopu a zbytek bylo ukryto za zaparkovaným nákladním automobilem RZ TT451GE, bílé barvy. Dne 16.5.2016 byl sepsán s žalobcem a) protokol o podání vysvětlení a dne 17.5.2016 s žalobci b) a c) protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Ve svých vyjádřeních žalobci shodně uvedli, že z důvodu války odjeli se svojí rodinou před 4 až 5 měsíci o Pákistánu. Měli cestovní doklady a víza do Pákistánu i do Íránu. Dál už víza neměli, tak doklady v Íránu zahodili. Další dvě rodiny, co s nimi cestovali, doklady neměly. Za celou cestu z Afghánistánu do Německa zaplatili 8.000 dolarů za dospělého a 4.000 dolarů za děti. Do Turecka přicestovali před 2 a půl měsíci. Poté cestovali do Bulharska a z Bulharska do Bělehradu v Srbsku a pak šli pěšky do Maďarska. Na území ČR nikoho neznali. Jejich cílem byla Belgie, kde chtěli požádat o azyl. Do Maďarska se dobrovolně vrátit nechtěli. Chtěli jet do Belgie.

V **odůvodnění napadených rozhodnutí** žalovaná uvedla, že při rozhodování o zajištění za účelem předání dle ustanovení § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán vycházel z následujících zjištění: Dne 16. 5. 2016 byla na bývalém hraničním přechodu Rozvadov směr Spolková republika Německo kontrolována hlídkou policie ČR skupinka 25 cizinců, včetně žalobců. Následně se na místo dostavila hlídka Policie ČR, krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké police, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Žalobci nebyli schopni prokázat svoji totožnost ani oprávnění k pobytu na území ČR. Z tohoto důvodu byli zajištěni podle § 27 odst. 1 písm. d) s odkazem na odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR (dále jen „zákon o Policii ČR“), neboť žalobci neoprávněně vstoupili a pobývali na území ČR. Žalobci byli eskortováni na OPKPE, kdy bylo provedeno daktyloskopování a otisky byly porovnány v systému EURODAC, kde byla nalezena shoda, tj. žalobci jsou žadateli o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, a to v Maďarsku.

K posouzení vážného nebezpečí útěku a použití mírnějších donucovacích opatření žalovaná konstatovala, že žalobci pobývali dne 16. 5. 2016 na území České republiky neoprávněně bez víza a bez cestovního dokladu. Ve svém vyjádření ze dne 16.5. a 17. 5. 2016 uvedli, že byli daktyloskopováni v Maďarsku a následně odtud v úkrytu přijeli do České republiky, kdy cílem bylo dojet do Belgie. Do Maďarska se dobrovolně vrátit nechtěli, chtěli odjet do Belgie. Územím České republiky pouze projížděli na své cestě do Belgie. Dle výsledku EURODAC žalobci požádali v Maďarsku o mezinárodní ochranu, kam se dobrovolně vrátit nechtějí. Uvedli, že celá jejich rodina má finanční hotovost ve výši 300 EUR. Žalobci nebyli schopni uvést jakoukoliv adresu pobytu, na území České republiky. Žalobci nejsou oprávněni k pobytu na území států mezi ČR a Maďarskem, tj. nemohou oprávněně samostatně do Maďarska vycestovat.

Žalovaná se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150, [2524/2012 Sb. NSS]) zabývala otázkou realizovatelnosti předání žalobců a konstatovala, že v době rozhodování jí nejsou známe žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání žalobců do Maďarska. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013

důvodně domnívá, že Maďarsko je povinno účastníky řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníky řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Správní orgán přistoupil k vydání rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 jen lhůta na odpověď přebírající strany (Maďarska) je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti.

V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

K námitce žalobců, že žalovaná při rozhodování o jejich zajištění nesprávně posoudila otázku, zda existuje reálný předpoklad, že dojde k jeho předání do jiného členského státu EU ve stanovené době, soud opětovně uvádí, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy předání cizince, vycestování nebo správní vyhoštění a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Při rozhodování o zajištění je povinností správních orgánů posuzovat potencialitu předání cizince, popř. vycestování nebo správního vyhoštění. Podrobně se touto povinností správních orgánů zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150. V předmětném rozsudku byla sice řešena situace stěžovatelky, jež byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Nicméně v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl také k závěru, že „*Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.*“ Z odůvodnění napadených rozhodnutí a z obsahu správních spisů vyplývá, že se žalovaná zabývala zhodnocením překážek předání žalobců do Maďarské republiky, které jí byly v době rozhodování o prodloužení zajištění žalobců známy, a které vyšly v řízení najevo. Tomuto posouzení věnovala v napadených rozhodnutích samostatný odstavec nesoucí název „*Realizovatelnost předání účastníka řízení, doba zajištění*“, kde uvedla, že „*Správní orgán se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150. [2524/2012 Sb. NSS) zabýval otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatuje, že v době rozhodování mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Maďarska. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 došel k závěru, že Maďarsko je povinno účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Správní orgán přistoupil k vydání tohoto rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné*

zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 má jen lhůta na odpověď přebírající strany je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti.

Žalovaná tedy překážky předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je předání cizinců alespoň potencionálně možné, a to vše s vědomím, že o zajištění žalobců nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizinců nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Na podporu své argumentace v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, kdy správní orgány jsou v odůvodnění svého rozhodnutí povinny uvést úvahy, kterými se při rozhodování řídily, uvedla, že předání žalobců je reálné i s ohledem na to, že podle nařízení EU č. 604/2013 je Maďarská republika povinna účastníky řízení převzít. Žalované tak nebyly známy žádné překážky předání, kdy jedinou překážkou okamžitého předání žalobců do Maďarské republiky je povinnost dodržování lhůt uvedených v nařízení EU č. 604/2013.

K námitce žalobců, že existuje překážka jejich přemístění podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin, soud předně uvádí, že polemiku o tom, zda je možné předání žalobců do Maďarské republiky, např. s ohledem na systémové nedostatky je nutné především vést v řízení o předání cizinců do odpovědného členského státu podle nařízení EU č. 604/2013, neboť právě v tomto řízení musí být přesně vyhodnoceny správním orgánem veškeré skutečnosti rozhodné pro realizovatelnost předání žalobců do konkrétního státu. Jak již soud shora uvedl, smyslem zajištění je naplnění jeho hlavního účelu, tedy předání, vycestování či správního vyhoštění cizince. Použitím institutu zajištění se předchází maření rozhodnutí o předání, vycestování či správním vyhoštění tím, že se cizinec nebude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Soud samozřejmě neopomíná, že logickým předpokladem zajištění je, že jeho účel bude moci být naplněn.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobců, že na území Maďarska pravděpodobně přicestovali ze Srbska a Řecka a Srbsko je Maďarskem považováno za třetí bezpečnou zemi, kdy hrozí, že budou deportováni do Srbska, aniž by byla jejich žádost meritorně přezkoumána. V této souvislosti žalobci poukazovali na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č.j. 49 Az 110/2015-79, a 49 Az 109/2015-74. Soud uvádí, že mu nepřísluší presumovat rozhodnutí maďarských úřadů o možnosti předání žalobců do Srbska. Nicméně podle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, kterou je vázáno i Maďarsko, resp. podle čl. 38 odst. 1 členské státy mohou použít pojem bezpečné třetí země pouze tehdy, pokud se příslušné orgány přesvědčily, že s osobou žádající o mezinárodní ochranu bude v dotyčné třetí zemi zacházeno podle ve směrnici stanovených zásad. Podle čl. 38 odst. 2 procedurální směrnice použití pojmu bezpečné třetí země podléhá pravidlům stanoveným vnitrostátním právem, včetně pravidel, která vyžadují, aby existovala vazba mezi žadatelem a dotyčnou třetí zemí, na jejímž základě by bylo odůvodněné, aby se tato osoba do dotyčné země odebrala. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že žalobce není možné do Srbska vydat bez dalšího. Dále soud uvádí, že v souvislosti s nyní posuzovanou zákonností zajištění žalobců není možné po žalované spravedlivě požadovat, aby při rozhodování o zajištění cizince, vždy posuzovala, veškeré možné úvahy členských států a presumovala možná rozhodnutí ve vztahu k žalobcům. Soud opět uvádí, že povinností žalované je, aby předběžně posoudila realizovatelnost hlavního účelu zajištění, v daném případě realizovatelnost předání žalobců do Maďarska, což žalovaná také učinila.

Neopodstatněnou soud shledal námitku žalobců, že je-li žádost cizince v Maďarsku o mezinárodní ochranu zamítnuta, jako nedůvodná, může se cizinec obrátit na soud o přezkum takového rozhodnutí, kdy podání žaloby však nemá ze zákona odkladný účinek, a tím se stává ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy žaloba jako prostředek nápravy neúčinnou, kdy na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že o přiznání odkladného účinku může cizinec požádat. Navíc pro podání žaloby disponuje cizinec lhůtou pouze 8 dnů. V této souvislosti žalobci poukazovali na nález Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. PL. ÚS 17/09. V souladu s nařízením č. 604/2013 je Maďarsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí či doporučení pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovaly systematické nedostatky azylového řízení v Maďarsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Maďarsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Maďarsko stejně jako ČR je vázáno směrnicemi a nařízeními Evropského parlamentu a Rady jako je např. shora uvedená procedurální směrnice, nařízení EU č. 604/2013, návratová směrnice 2008/115/ES a dále Úmluva o postavení uprchlíků. Maďarské úřady by tedy měly rozhodovat v souladu s těmito směrnicemi, pokud by tedy docházelo v Maďarsku k jejich nerespektování a žadatelé o mezinárodní ochranu by byli kráceni na svých právech, musí proti tomuto postupu maďarských úřadů brojit přímo u maďarských úřadů.

K poukazu žalobců na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74 a 49 Az 110/2015-79, kde krajský soud dospěl k závěru, že v Maďarsku dochází k systémovým nedostatkům, soud předně uvádí, že není vázán rozhodnutími jiných krajských soudů a zároveň poukazuje na fakt, že v případě řešeném Krajským soudem v Praze bylo přezkoumáváno rozhodnutí Ministerstva vnitra o předání žalobce do Maďarska a nikoliv rozhodnutí o jeho zajištění.

K námitce žalobců, že v případě přemístění žalobců do Maďarska hrozí, že mu nebude během probíhajícího azylového řízení zajištěno žádné ubytování či jiná materiální podpora a budou tak vystaveni nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 3 Evropské úmluvy, soud uvádí, že je sice pravdou, že jsou v současné době střediska v Maďarsku přeplněná a dochází zde díky tomu k určitému snížení komfortu žadatelů. Nicméně tento snížený komfort nelze charakterizovat jako riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobců, že doba jejich zajištění je nepřiměřená a byla stanovena nezákonně a v rozporu s požadavkem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19.2.2015, 7 Azs 11/2015-32. Soud uvádí, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy předání cizince, vycestování nebo správně vyhoštění a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným

členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Citované ustanovení nestanoví explicitní maximální dobu trvání zajištění cizince. Ve svém prvním pododstavci stanoví obecně, že zajištění musí být co nejkratší. Kromě toho však ve svém pododstavci čtvrtém uvádí, že cizinec nesmí být zadržován po marném uplynutí lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, respektive po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Samotné stanovení doby zajištění nad zákonný limit by znamenalo nezákonnost správního vyhoštění. V nyní projednávaném případě byla doba zajištění stanovena s ohledem na předchozí zkušenosti správního orgánu s dobou trvání přípravy předání v obdobných případech. Dále správní orgán přihlédl ke článku 28 odst. 3 nařízení EU č. 604/2013, kde je dále uvedeno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Po podání žádosti „Dublinským střediskem“ (lhůta 30 dní) má přebírající strana (Maďarsko) na odpověď lhůtu dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti a následně lhůtu šest týdnů od vyhovění žádosti na přijetí žadatele. Po zvážení všech výše uvedených skutečností správní orgán v souladu s § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu zajištění na 45 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. konkrétně od 16.5.2016 od 8:37 hodin, kdy byli zajištěni dle § 27 odst. 2 zákona o Policii. Při rozhodování o době zajištění dále správní orgán vycházel z ustálené judikatury. Soud dále konstatuje, že rozsudek Nejvyššího správního soudu, na nějž v této souvislosti žalobci poukazovali, na daný případ nedopadá. V případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem byla správním orgánem stanovena lhůta na maximum své horní hranice, tedy 90 dnů ode dne omezení osobní svobody stěžovatelky. Žalovaná v nyní projednávané věci však stanovila lhůtu v délce 45 dnů, a to právě s ohledem na lhůty stanovené v nařízení č. 604/2013 Sb., kdy navíc v tomto nařízení, jak dovodil i Nejvyšší správní soud v žalobci poukazovaném rozsudku nestanoví explicitní maximální dobu trvání zajištění cizince.

Závěrem soud konstatuje, že žalovaná při svém rozhodování uvážila všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvážila všechny podmínky zajištění žalobců podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Zhodnotila všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měla na zřeteli základní zásady správního práva.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobci neměli ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. června 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová